

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

Quòd virtus sit propriè bonum nostrum, posseßio libera & sufficiens. Cap.
VII. [i.e. VI.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46132)

super illud Psal. Signatū est super nos lumē, &c. dicit de lumine gratia. Hoc lumē est totum & verū hominis bonū. Sine gratia non est homini verē bonū, vel bonū naturę vel bonū fortunę, Bernar. Si quis callidus est ingenio, si viger arte, si preminet intellectu, instrumēta sunt hęc tam vitiōrū quā virtutū. Senec. Non viuere bonū est, sed bene viuere: bene autē viuere virtutis est. Tullius: Quod rectū & honestū est & cū virtute, id solū bonū arbitror. Nunquid potest cuiquā malo bonū esse, aut potest quisquā in abundantia bonorū esse nō bonus? Seneca: Doce nō esse postū bonū vitę in spatiū eius, sed in vsu: vsus autē rectę virtutis est. Sap. Omnia quę extra nos sunt dona, quęq; hominibus fortē cōringunt, non ideo laudātur, q̄ habuerit quis ea, sed quod his honestē sit vsus. Aug. Nō vtiliter in tempore viuatur, nisi ad comparandum meritum, quo in aternitate viuatur.

Quod virtus sit propriē bonum nostrum, possessio libera & sufficiens.

CAP. VII.

Virtus, secūdum Philosophos, bonum nostrum est propriē, quū bona fortunę sint bona aliena à nobis. Hoc bonū nulla vis à nobis excutit, iuxta verbū Sene. Nō potest auferri ab homine, nec in vita, nec in morte. Tullius, Omnia alia caduca sunt: virtus vna est, altissimis defixa radicibus. Idem: Hęc demum sapiētia est, vt omnia tua in te posita esse dicas, humanosq; casus virtute inferiores putes. Senec. Non est tuū fortuna q̄ fecit tuū. Boëtius in lib. consola. Nunquam tua facies esse fortuna, quę natura rerum à te facit esse aliena. Sen. Periturū est, nepe q̄ aduentitiū fuit. Idē: Quid stultius est, quā in homine aliena laudare: quid eo demētius q̄ circa se miratur ea quę ad aliū prorinus trāsferri possunt? Nō faciūt meliorē equū aurei freni. Aug. in lib. Soliloquiorū: Deus per quē dicimus aliena esse, quę aliquādo nostra: & nostra esse, quę aliquādo aliena putauimus, accipe me ab istis fugiētē famulū tuū quia & ista me quādo fugiebā à te, acceperūt alienū, ad te mihi redeūdū esse sentio, nihil aliud scio nisi fluxa & caduca spernenda esse, & cetera & aterna requirēda. Senec. Ratio arbitra est bonorū & malorū: aliena & hęcerna pro vilibus habet, omne illi bonū in animo est. Habacuc 2. Vē qui congregat non sua. Nō sua vocat tēporalia. Senec. Hęc cogitationes tuę redāt, hoc cura, hoc opta, omnia alia Deo vota missurus, vt cōtētus sis remetipso, & ex te nascētib^o bonis. ¶ Item virtus possessio libera est, quę possidet bona tēporalia in subiectione, est aliqua vel fortunę, vel ipsarū diuitiarū, vel corū quibus occasione diuitiarum indiget. Sen. Incipit esse fortunę

subiectus, si quis partē sui foris quarit. Aug. Venditis rebus nostris nullō magis carū accipimus pretiū, quā nos ipsos. Implicati enim talibus nō eram⁹ nostri. Sen. Minus quā seruus est, qui seruos timet. ¶ Itē virtus possessio est habēri sufficiens. 2. Cor. 12. Sufficit tibi gratia mea. Sen. Virtus nudo homine cōtēta est. Idē: Sapiens se contentus est, non vt velit esse sine amico, sed vt possit. Itē Seneca: Se contentus est sapiens ad bene viuēdū, non ad viuēdum: ad hoc enim rebus multis illi opus est, ad illud tantū animo sano & erecto & despiciēte fortunā. Idem, Virtus nullō eget, & prāter summū bonū extrinsecus instrumenta nō quarit. Ecōtrario, diuitiā tetrena multis indigēt. Boēti⁹: O angustas inopēsque diuitias, quas nec habere totas pluribus licet, & ad quēlibet sine ceterorū paupertate nō veniūt. Idē: Verū illud est, permultis illos indigere, qui permulta possidēt. Homo absq; virtute vel gratia est regio egestatis. August. in lib. Cōfess. De fluxu à te ego, & erravi: erravi Deus me⁹ nimis deuius à stabilitate tua in adoleſcētia mea, & factus sum mihi regio egestatis.

Quod virtus est magna iucunditatis & dignitatis. CAP. VII.

Item virtus bonum est & magnā iucunditatis & magnā dignitatis. Boēr. se cōsol. Nūquā sine pēna sunt vitia, nūquā sine premio sunt virtutes. Senec. Rerū honestarū pretium in ipsis est: hoc pretium est mentis lætitia. Idē: Rectē factorū verus fructus est in ipsis: nec vllū virtutum pretium dignum ipsis extra ipsas est. Ber. Delectationēs non perdimus, sed mutamus à corpore ad animam, à sensibus ad conscientiam. Item Greg. super Iob 1. Filij per domos conuiuium faciunt, dum virtutes singulā iuxta modū propriū mentē pascunt. Ecōtrario cūtre per singulā, tot inuenies animæ tormentā, quot vitia, vt ait Aug. Gaudium virtutis est velut fons gaudij in domo propria nascēs. Se ne. Existimas me detrahēre tibi multas voluptates, qui fortuita submoueo, qui dulcissima speci oblectamenta cēleo deuitanda. imō ecōtrā volo tibi nūquā deesse lætitiā: volo illā tibi domi nasci: nascitur, si intra te ipsum sit. Idem: Tu iudicas eū gaudere qui ridet: animus debet esse alacer & fidens, & super omnia reclusus. Eccle. 30. Non est oblectamentum super cordis gaudium. Senec. Conculca ista quę extrinsecus splēdent, & de tuo gaude. Quid est autem hoc, de tuo, de teipso, & tui optima parte. Idē: Viri boni gaudium est ex bona conscientia, ex contemptu fortuitorū ex honestis consiliis, ex rectis actionibus, ex placito vitæ & continuo tenore vnā premehtis viam. Idem: Hęc quibus delectatur vulgus, tenuem habēt ac perfunctoriam voluptatē, & quod